

péče, zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., a to jak ve výroku o vině v onom směru, tak i v důsledku toho ve výroku o trestu a v dalších výrocích s tím souvisejících.

Naproti tomu neshledal však zrušovací soud, že nalézací soud porušil zákon, jak mínila generální prokuratura při zrušovacím roku, i tím, že uznal obžalovaného vinným přestupkem zanedbání povinné péče pro uveřejnění statí uvedené pod C) b) rozsudkového výroku, ač ho zároveň odsoudil pro přečin zanedbání povinné péče pro uveřejnění statí uvedených pod C) a) c) rozsudkového výroku. Neboť třebaš veškeré tyto pod C) a) b) c) uvedené věty uveřejněny byly v témž čísle časopisu »R. P.«, přece nelze přehlédnouti, že nebyly obsaženy v témž článku, nýbrž v různých článcích onoho čísla. Uváží-li se, že obžalovaný jako zodpovědný redaktor byl povinen, by se o bezzávadnosti každého jednotlivého článku přesvědčil zvláště, nelze o tom pochybovati, že se obžalovaný uveřejněním řečených tří závadných článků dopustil trestného činu zanedbání povinné péče v trojím směru, to jest přesněji tří reálně se sbíhajících opomenutí, a nepochybil proto nalézací soud, posoudiv a kvalifikovav každý jednotlivý z těchto tří deliktů zvlášť a samostatně.

Čís. 3641.

Elektrický proud (elektrická energie) není movitou věcí ve smyslu § 171 tr. zák.

Jde o podvod, nikoliv o krádež, navrtal-li kdo do elektroměru otvor a vpravil tímto otvorem do elektroměru spínací špendlík, jímž brzdil při svícení kotouč elektroměru tak, že počítadlo vykazovalo menší spotřebu proudu.

Pokud lze podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 v neveřejném sezení rozhodnouti, že čin, jehož se obžalovaný dopustil, není zločinem krádeže, nýbrž zločinem podvodu.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm I 369/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 30. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 179 tr. zák., spáchaným tím, že odňal v době od začátku listopadu 1926 do konce srpna 1928 v Ž. pro svůj užitek z držení a bez přivolení Pražských elektrických podniků cizí movité věci, to elektrický proud, v ceně 200 Kč i 2.000 Kč převyšující. Zmateční stížnost obžalovaného napadá tento rozsudek číselně důvody zma-

tečnosti podle § 281 čís. 4, 9 a) a 10 tr. ř. a uplatňuje mimo to zřejmým poukazem i zmatek podle § 281, čís. 5 tr. ř. Po stránce věcné nedokazuje a ani netvrdí, že čin obžalovanému za vinu kladený není vůbec trestným činem náležejícím před soud, nýbrž snaží se dokázati, že čin, na němž se rozhodnutí zakládá, byl následkem nesprávného výkladu zákona podřaděn pod ustanovení §§ 171, 173, 179 tr. zák., ač měl býti správně podřaděn pod ustanovení § 461 tr. zák., uplatňuje tedy po stránce věcné ve skutečnosti jen zmatek podle § 281, čís. 10 tr. ř. S názorem zmateční stížnosti, že čin, na němž se rozhodnutí zakládá, byl následkem mylného výkladu zákona podřaděn pod ustanovení §§ 171, 173, 179 tr. zák., která se k němu nevztahují, jest souhlasiti již proto, že elektrický proud (elektrická energie) není movitou věcí po rozumu § 171 tr. zák., za niž jej rozsudek pokládá, a nemůže proto býti předmětem krádeže (rozh. sb. n. s. čís. 3263). Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný, jenž odebíral od 21. října 1926 až do konce srpna 1928 od Pražských elektrických podniků elektrický proud ku svícení, navrtal nebo dal navrtati do elektroměru v jeho vinárně umístěného otvor a vpravil tímto otvorem do elektroměru spínací špendlík, jímž brzdil při svícení kotouč elektroměru tak, že počítadlo vykazovalo spotřebu proudu, jež byla menší než skutečná spotřeba; zjišťuje dále, že obžalovaný měl elektroměr přikrytý dečkou, by závada nebyla pozorována, a spěchal, kdykoli přišel do jeho vinárny odečítač Pražských elektrických podniků Jaroslav B. k vůli odečítání odebraného elektrického proudu, před B-ým do místnosti, kde elektroměr byl, a odstranil tam nepozorovaně před odečítáním proudu onen špendlík, a zjišťuje posléze, že obžalovaný, jenž platil vždy jen za proud počítadlem vykázaný, způsobil Pražským elektrickým podnikům tímto způsobem odebíráním elektrického proudu počítadlem nevykázaného škodu 2.000 Kč převyšující. Tyto rozsudkem zjištěné skutečnosti poukazují k tomu, že obžalovaný uvedl Pražské elektrické podniky, pokud se týče řečeného odečítače těchto podniků v omyl, jímž měly tyto podniky utrpěti škodu na majetku, a že obžalovaný způsobil těmto podnikům skutečně majetkovou škodu 2.000 Kč přesahující. Podle toho jest jednání obžalovaného posuzovati s hlediska podvodu, a to nyní vzhledem k ustanovení zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., s hlediska zločinu podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák. Napadený rozsudek, vycházející z nesprávného názoru, že tu jde o zločin krádeže, nezkoumal vůbec případ s hlediska zločinu podvodu a neučinil v důsledku toho skutková zjištění, jichž je třeba pro posouzení, dopustil-li se obžalovaný zločinu podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., který tu přichází v úvahu, nezjistiv zejména, zda obžalovaný jednal v době případného lstivého jednání v úmyslu, by způsobil Pražským elektrickým podnikům škodu na majetku. Poněvadž rozsudek je podle toho stížen zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř. a poněvadž se nelze vzhledem k nedostatku potřebných skutkových zjištění vyhnouti ustanovení nového hlavního přelíčení, takže nejvyšší soud nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, za souhlasu generálního prokurátora odůvodněné zmateční stížnosti ve prospěch ob-

žalovaného podané již při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice (který zůstává dále příslušným, protože tu kvalifikace zločinu podvodu podle § 203 tr. zák. nepřichází již v úvahu) k opětnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 3642.

Opravné prostředky netřeba opovědět při hlavním přelíčení, stačí, byly-li opovězeny v třídní lhůtě (zvláštním podáním).

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm II 314/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného Josefa B-e do usnesení krajského soudu v Mor. Ostravě ze 16. června 1928, jímž byla odmítnuta jeho zmateční stížnost a zrušil napadené usnesení; dále zamítl zmateční stížnost obžalovaných Josefa B-e, Anny M-é, Pavla B-e a Hedviky B-ové do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze 3. května 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, obžalovaný Josef B. přestupkem nedospělých podle § 269 písm. a) tr. zák. a ostatní obžalovaní zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a), b) tr. zák. Stížnosti do odmítnutí zmateční stížnosti vyhověl z těchto

důvodů:

Obžalovaný Josef B. neohlásil při hlavním přelíčení opravné prostředky, ale učinil v třídní lhůtě po vyhlášení rozsudku podání, ve kterém předkládá plnou moc zvoleného obhájce a žádá o doručení rozsudku za účelem provedení zmateční stížnosti a odvolání, které ústně při hlavním přelíčení opověděl. Třebaže se stěžovatel v tomto podání odvolává na opověď opravných prostředků, která se podle protokolu o hlavním přelíčení tu směrodatného a podle konaného šetření skutečně nestala, přece vysvítá z tohoto prohlášení, že stěžovatel chce rozsudek zmateční stížností a odvoláním napadati, an vyslovuje účel, proč o doručení opisu rozsudku žádá, by totiž mohl opravné prostředky provést, a k žádosti připojuje dodatek, jímž podle jeho smyslu opakuje, třebas i ne bezvadou formou, v třídní lhůtě opověď opravných prostředků. Jest proto v tomto prohlášení spatřovati platnou a včasnou opověď zmateční stížnosti a odvolání. Proto vyhověl Nejvyšší soud stížnosti obžalovaného Josefa B-e a napadené usnesení, jímž byla jeho zmateční stížnost jako opožděná odmítnuta, zrušil.

Čís. 3643.

Ustanovení § 4 zákona o podmíněném odsouzení má na zřeteli jen cíle výchovné; tohoto výchovného cíle lze po případě dosáhnouti jen